

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 393/2021
07.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Небојше Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 2К број 72/20 од 26.11.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.25/21 од 08.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 07. априла 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Небојше Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији 2К број 72/20 од 26.11.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.25/21 од 08.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији 2К број 72/20 од 26.11.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара. Истовремено је одређено да ће ову казну окривљени платити у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те да уколико је не плати у овом року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, те да приватном тужиоцу ББ на име трошкова кривичног поступка плати износ од 54.460,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.25/21 од 08.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Небојше Милосављевића, а пресуда Основног суда у Куршумлији 2К број 72/20 од 26.11.2020. године, потврђена.

Истом пресудом, окривљени АА обавезан је да приватном тужиоцу ББ надокнади трошкове састава одговора на жалбу у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Небојша Милосављевић, због повреде одредаба Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона, не наводећи конкретно о којим повредама се ради, с тим што из образложења произилази да се захтевом указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и на повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и побијаних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА – адвокат Небојша Милосављевић у захтеву за заштиту законитости истиче да ни оптужни акт (приватна тужба), нити изрека првостепене пресуде, не садрже навод да је окривљени увредио приватног тужиоца, већ да је „другог увредио“, па како је суд везан чињеничним описом изреке, а у изреци се не наводи да је окривљени вређао или омаловажавао приватног тужиоца, већ неког другог, то суд окривљеног није ни могао огласити кривим за предметно кривично дело.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Наиме, и у приватној тужби и у изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљени АА дана 01.06.2020. године, у 8,10 часова, у стању урачунљивости, са умишљајем, увредио приватног тужиоца на тај начин што је у непосредној близини куће приватног тужиоца, истом изговорио речи увредљиве садржине: „Је..ћу ти мајку!“, при чему је био свестан свог дела и хтео је његово извршење.

Имајући у виду да је и у приватној тужби и у изреци првостепене пресуде јасно наведено да је окривљени приватном тужиоцу упутио речи увреде, те да су наведене и увредљиве речи које му је упутио критичном приликом, а које су по својој садржини подобне да увреде било које лице, дакле и приватног тужиоца, и које су објективно могле проузроковати код њега осећање омаловажавања, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да приватна тужба и изрека првостепене пресуде не садрже тврдњу да је окривљени увредио приватног тужиоца, односно да се не наводи да ли је то учинио вређањем или омаловажавањем приватног тужиоца, и да је на тај начин учињена повреда кривичног закона, оцењени неоснованим.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости и у делу у којем се указује на повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП. С тим у вези, у захтеву се истиче да је другостепени суд у погледу одлуке о трошковима поступка на штету окривљеног учинио повреду закона тако што је обавезао окривљеног да приватном тужиоцу, на име одговора на жалбу, накнади овај трошак, и поред тога што тај трошак није био нужан и стваран.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП, прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка, а ставом 2. тачка 8) истог члана, прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају нужне издатке оштећеног и његовог законског заступника, као и награду и нужне издатке његовог пуномоћника.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је пуномоћник приватног тужиоца, односно оштећеног ББ - адвокат Милош Југовић, након што је бранилац окривљеног изјавио жалбу против првостепене пресуде, суду доставио одговор на жалбу и за састав исте тражио накнаду трошкова, то је другостепени суд правилно поступио када је обавезао окривљеног да приватном тужиоцу – оштећеном, накнади трошкове на име састава одговора на жалбу у износу од 16.500,00 динара, сагласно тарифном броју 5. у вези тарифног броја 1 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оцењени неоснованим.

Из наведених разлога, налазећи да нижестепеним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП поднети захтев одбио као неоснован, те донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председника већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић